

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	י	ט
פסילנא לכו לדינא.	אמר להו: [מר עוקבא]											■
אמרו ליה: מאי דעתך, כרבי יהודה? אגן מיייתנן איגרתא ממערבא דאין הלכה כרבי יהודה.												◇
אטו בקבא דקירא אידבקנא בכו? דלא קאמינא פסילנא לכו לדינא אלא משום דלא צייתו דינא.	אמר להו: [מר עוקבא]											◇
אוהב זה שושבינו וכו'.												■
וכמה?												^
כל שבעת ימי המשטה.	רבי אבא אמר רבי ירמיה אמר רב:											◇
אפילו מיום ראשון ואילך.	רבנן משמיה דרבא:											◇
השונא כל שלא דבר כל.												■
(במדבר ל"ה) והוא לא אויב לו - יעידנו. ולא מבקש רעתו - ידיננו.	תנו רבנן:											◇
אשכחן שונא, אוהב מנלך?												^
קרי ביה הכי: והוא לא אויב לו ולא אוהב לו - יעידנו, ולא מבקש רעתו ולא טובתו - ידיננו.												!
מידי אוהב כתיב?												⚡
אלא, סברא הוא: אויב מאי טעמא - משום דמרחקא דעתיה - אוהב נמי מקרבא דעתיה.												◇
ורבנן: האי לא אויב לו ולא מבקש רעתו מאי דרשי ביה?												⚡
חד לדיין, אידך - כדתינא:	[רבנן]											◇
והוא לא אויב לו ולא מבקש רעתו - מכאן לשני תלמידי חכמים ששונאין זה את זה שאין יושבין בדין כאחד.	[תניא] רבי יוסי ברבי יהודה:											◇
כיצד בודקים את העדים? היו מכניסין אותן לחדר, ומאיימין עליהן. ומוציאין את כל האדם לחוץ, ומשיירין את הגדול שבהן, ואומרים לו: אמור היאך אתה יודע שזה חייב לזה. אם אמר, הוא אמר לי שאני חייב לו, איש פלוני אמר לי שהוא חייב לו - לא אמר כלום, עד שיאמר בפנינו הודה לו שהוא חייב לו מאתים זוז. ואחר כך מכניסין את השני, ובודקין אותו. אם נמצאו דבריהן מכוונין - נושאין ונותנין בדבר.												■
שנים אומרים זכאי ואחד אומר חייב - זכאי. שנים אומרים חייב ואחד אומר זכאי - חייב. אחד אומר חייב, ואחד אומר זכאי, אפילו שנים מזכין או שנים מחייבין ואחד אומר איני יודע - יוסיפו הדיינין.												■
גמרו את הדבר, היו מכניסין אותן. הגדול שבדיינין אומר: איש פלוני אתה זכאי, איש פלוני אתה חייב.												■
ומניין לכשיצא לא יאמר אני מוכה וחביריי מחייבים אבל מה אעשה שחביריי רבו עלי - על זה נאמר (ויקרא י"ט) לא תלך רכיל בעמך ואומר (משלי י"א) הולך רכיל מגלה סוד.												■
היכי אמרינן להו?												^
הכי אמרינן להו (משלי כ"ה) נשיאים ורוח וגשם אין איש מתהלל במתת שקר.	רב יהודה:											◇
יכלי למימר שב שני הוה כפנא ואבבא אומנא לא חליף												⚡
אמרינן להו: (משלי כ"ה) מפך וחרב וחץ שונן איש ענה ברעהו עד שקר.	אלא אמר רבא:											◇
יכלי למימר שב שני הוה מותנא ואיניש בלא שניה לא שכיב	אמר ליה רב אשי:											⚡
אמרינן להו סהדי שקרי אאוגרייהו זילי. דכתיב (מלכים א' כ"א) והושיבו שנים אנשים בני בליעל נגדו ויעדהו לאמר ברכת אלהים ומלך.	אלא אמר רב אשי, אמר לי נתן בר מר זוטרא:											◇
אם אמר הוא אמר לי כל עד שיאמרו בפנינו הודה לו שהוא חייב לו מאתים זוז.												■
מסייע ליה לרב יהודה												■

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ^ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
צריך שיאמר אתם עדיי.	דאמר רב יהודה אמר רב:											כט.
מנה לי בידך? אמר לו: הן. למחר אמר לו: תנהו לי אמר: משטה אני בכך - פטור.	איתמר נמי, אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											כט.
מנה לי בידך, אמר לו: הן. למחר אמר לו: תנהו לי - אמר לו: משטה אני בכך - פטור. ולא עוד אלא, אפילו הכמין לו עדים אחורי גדר, ואמר לו מנה לי בידך, אמר לו: הן. - רצונך שתודה בפני פלוני ופלוני? - אמר לו: מתיירא אני שמא תכפיני לדין. למחר אמר לו: תניהו לי אמר לו: משטה אני בכך - פטור. ואין טוענין למסית.	תניא נמי הכי:											כט.
מסית מאן דכר שמיה?												כט.
אם לא טען - אין טוענין לו. ובדיני נפשות, אף על גב דלא טען - טוענין לו. ואין טוענין למסית.	חסורי מיחסרא והכי קתני:											כט.
מאי שנא מסית?												כט.
שאני מסית, דרחמנא אמר (דברים י"ג) לא תחמל ולא תכסה עליו.	רבי חמא בר חנינא: מפירקיה דרבי חייא בר אבא שמיע לי:											כט.
מניין שאין טוענין למסית - מנחש הקדמוני	רבי שמואל בר נחמן אמר רבי יונתן:											כט.
הרבא טענות היה לו לנחש לטעון ולא טען, ומפני מה לא טען לו הקדוש ברוך הוא - לפי שלא טען הוא.	דאמר רבי שמלאי:											כט.
מאי הוה ליה למימר												כט.
דברי הרב ודברי תלמיד דברי מי שומעין? דברי הרב שומעין.												כט.
מניין שכל המוסיף גורע - שנאמר (בראשית ג) אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו.	חזקיה:											כט.
מהכא (שמות כ"ה) אמתים וחצי ארכו	רב מרשיא:											כט.
(שמות כ"ו) עשתי עשרה יריעת.	רב אשי:											כט.
לא שנו אלא דאמר משטה אני בכך, אבל אמר: לא היו דברים מעולם - הוחזק כפרן.	אביי:											כט.
כל מילי דכדי לא דכירי אינשי.	אמר ליה רב פפא בריה דרב אחא בר אדא, הכי אמרינן משמיה דרבא:											כט:
ההוא דאכמין ליה עדים לחבריה בכילתיה, אמר ליה: מנה לי בידך. - אמר ליה: הן. אמר: עירי ושכבי ליהו ערך סהדי - אמר ליה: לא.												כט:
הא אמר ליה לא.	רב כהנא:											כט:
ההוא דאכמין עדים בקיברא לחבריה, אמר ליה: מנה לי בידך. אמר ליה: הן. - חיי ומיתי ליהו ערך סהדי אמר ליה: לא.												כט:
הא אמר ליה לא.	רבי שמעון:											כט:
שמע מינה מהא, הא דאמר רב יהודה אמר רב:	רבינא ואיתימא רב פפא:											כט:
צריך שיאמר אתם עדיי	[רב יהודה אמר רב]											כט:
לא שנא אי אמר לוח, ולא שנא כי אמר מלוה ושתיק לוח. טעמא דאמר לוח לא, אבל אי שתיק - הכי נמי.												כט:
ההוא דהוה קרו ליה קב רשו, אמר: מאן מסיק בי אלא פלוני ופלוני. אתו תבעוהו לדינא קמיה דרב נחמן.												כט:
אדם עשוי שלא להשביע את עצמו.	רב נחמן:											כט:
ההוא דהוה קרו ליה עכבא דשכיב אדינרי, כי קא שכיב אמר: פלניא ופלניא מסקו בי זוזי. בתר דשכיב אתו תבעינהו ליורשין. אתו לקמיה דרבי ישמעאל ברבי יוסי												כט:
כי אמרינן אדם עשוי שלא להשביע את עצמו - הני מילי מחיים. אבל לאחר מיתה - לא.	אמר לוח: [רבי ישמעאל ברבי יוסי]											כט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
פרעו פלגא. תבעינהו לדינא לאיך פלגא. אתו לקמיה דרבי חייא												○	◇	כט:	
כשם שאדם עשוי שלא להשביע את עצמו - כך אדם עשוי שלא להשביע את בניו.	אמר להו: [רבי חייא]											■	◇	כט:	
אמרו ליה: נזיל וניהוך												○		כט:	
כבר הורה זקן.	אמר להו: [רבי חייא]											○	◇	כט:	
הודה בפני שנים וקנו מידו - כותבין, ואם לאו - אין כותבין.													■	◇	
בפני שלשה ולא קנו מידו, רב אמר: כותבין	[רב]											◆	■	◇	
אין כותבין.	רב אסי:											◆	■	◇	
הוה עובדא וחש לה רב להא דרב אסי.													■		
הא אודיתא, זימנין כותבין וזימנין לא כותבין. כניפי ויתבי - לא כותבין, כנפינהו איהו - כותבין.	רב אדא בר אהבה:												■	◇	
אפילו כנפינהו איהו - לא כותבין, עד דאמר להו הוה עלי דייני.	רבא:												■	◇	
אפילו אמר הוה עלי דייני - לא כותבין, עד דקבעי דוכתא, ושלחי ומומני ליה לבי דינא.	מר בר רב אשי:												■	◇	
הודה במטלטלי וקנו מידו - כותבין, ואם לאו - אין כותבין.													■	◇	
במקרקעי ולא קנו מידו, מאי?													^	◇	
אין כותבין.	אמימר:												◆	!	◇
כותבין.	מר זוטרא												◆	!	◇
והלכתא: כותבין.													■	◇	
רבינא איקלע לדמהריא, אמר ליה רב דימי בר רב הונא מדמהריא לרבינא:													^	◇	
מטלטלי ואיתנהו בעיניהו, מאי?	אמר ליה: [רבינא]												◆	!	◇
כמקרקעי דמו.	רב אשי:												◆	■	◇
כיון דמחסרי גוביינא - לא.													○	◇	
ההיא אודיתא דלא הוה כתוב בה אמר לנא כתבו וחתמו והבו ליה.	אביי ורבא דאמרי תרוייהו:												■	◇	
היינו דריש לקיש	דאמר ריש לקיש:												■	■	◇
חזקה אין העדים חותמין על השטר אלא אם כן נעשה גדול.													■	■	◇
מי איכא מידי דאנן לא ידעינן, וספרי דבי דינא ידעי?	מתקיף לה רב פפי, ואיתמא רב הונא בריה												‡		
שאילינהו לספרי דאביי - וידעי, לספרי דרבא - וידעי.													○		
ההיא אודיתא דהוה כתב ביה, דוכרן פיתגמי וכל לישני דבי דינא, ולא הוה כתב בה במוטב תלתא הוינא וחד ליתוהי.													○	◇	